

Till läsningen: Vid 2 **ṛ** och 26—27 **lt** har Celsius antecknat ett: *sic!*, efter 16 **a** »borta och sönder».

Runan **ṛ** är tydligen i denna inskrift, liksom i U 60 och U 124, tecken för *i*. 41 **h** är felristning (eller felläsning) för **n**; 36 **ṛ** torde vara fel för **r** (liksom 25 **r** står för väntat **ṛ**) och 33—41 **pour + staih**, trots skiljetecknet, namnet *ack. þorstæin*. För beteckningen **ou** jfr Sö 338. Om utelämnande av infinitiven *ræisa* och objektet *stæin* se ovan U 40 och U 52.

Yttersten, Järfälla sn.

I *Ransakningarna* 1667—84 uppger kronolänsman Bertold Dalholm, att »uthi Yttersteen wedh Byn finnes en Runsten». Hadorph har emellertid i marginalen antecknat: »fehlt», och någon runsten har ej heller senare anträffats på platsen.

Anm. Vid Sandvik i Järfälla sn finnes en sten med runristning från senare tid, o. 100 m. från Sandviks huvudbyggnad och 50 m. SÖ om Sandviks brygga. Inskrift: **nukust × frias × snatuik ×**. Ristaren har förväxlat **a** och **n** och använder **ṛ** för *e*.

94. Sollentuna kyrka.

Pl. 59.

Litteratur: D 2: 44. R. Dybeck, Svenska runurkunder 2, s. 16 (nr 65); UFT h. 2 (1872), s. 60; E. Brate, Anteckningar 1902, 1903 (ATA); N. Göransson och M. Svensén, Vår hemsocken Sollentuna (1931), s. 40.

Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; Brate (ATA).

»Ett hittills icke bemärkt stycke af en runsten, inmuradt i foten till en väggpelare i Sollentuna kyrka på norra sidan» (Dybeck); »mitt emellan sakristidörren och läktaren» (Brate). Vid kyrkans reparation 1902 uttogs stenen och restes sedermera på kyrkogården, omkring 25 m. SSÖ om långhusets östligaste del och omkring 5 m. S om östra stigluckan.

Gråsten. Höjd 1,75 m., bredd 1,05 m. Ytan är slät och ristningen mycket tydlig, där den är bevarad. Alla linjer ha varit djupt huggna. Nedtill har stenen skadats, vilket orsakat defekter i inskriftens början och slut.

Inskrift:

- - **lugi + ok kunar + litu + risa : stin + pina + iftir + kiru + fapur . . . halbi : hans ant**
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55

[*Fu*]llugi(?) ok Gunnarr letu ræisa stæin þenna æftir Gæirrøð(?), faður . . . [*Guð*] hialpi hans and.

»Fullhuge och Gunnar läto resa denna sten efter Gerrød, [sin] fader. Gud hjälpe hans ande.»

Till läsningen: Av runan 1 finns övre delen och v. sidan av hst i behåll. Då 4—6 **ugi** är säkert och 3 synes ha varit **l**, torde det första namnet ha varit **fulugi**. 5 **g** är tydligt stunget. 6 **i** är säkert (icke **a**). Icke stungna äro 9, 35 **k**, 15, 19, 24, 27, 30, 36 **i**. Efter 8 **k** finns intet sk. — Dybeck: 1—6 . . **luki**. — Brate ville 1902 läsa 1—6 **s[t]ruga**, men 1903 [**fu**]lugi; 35—38 **kiru**.

Om namnet *Fullugi* se U 41. Ovisst är, vilket mansnamn, som avses med 35—38 **kiru** (ack.). *Gæiri* är väl känt, men en mansnamn **Gæira* är knappast tänkbart. Möjligen är det en onöjaktig beteckning av *Gæirrøðr*, som väl i talspråket blivit *Gæiruðr* eller kanske *Gærruðr*; att följande ord *faður* började med ett frikativt ljud, kan ha bidragit till att *ð* utelämnats.